

LBRIS

We know
books

VIATA MAICII DOMNULUI

povestită pentru copii

Poveste: Tatiana Petrache

Ilustrații: Ovidiu Gliga

editura
Σοφία

București

Zămislirea Maicii Domnului

Ioachim și Ana se trăgeau din neam împărătesc. Erau oameni buni, cu inimă curată, și Îl iubeau pe Dumnezeu din tot sufletul. Toți cei care îi cunoșteau le admirau credința și felul de a trăi. Totuși, în viața lor exista o mare tristețe: anii treceau, iar ei nu dobândeau copii. Se rugau neîncetat și își puneau nădejdea în Dumnezeu, dar dorința lor rămânea neîndeplinită.

Ioachim era înstărit și foarte darnic. Când mergea la Templu, aducea daruri mai multe decât mulți alții, din dragoste pentru Dumnezeu. Însă oamenii nu vedeau bunătatea și credința lui, ci doar faptul că nu avea copii. Din această pricină, unii îl vorbeau de rău și îl socoteau nevrednic.

Pe atunci, mulți credeau că lipsa copiilor este o pedeapsă de la Dumnezeu. Nu înțelegeau că Domnul are uneori planuri tainice, pe care oamenii le descoperă abia mult mai târziu.

Într-un an, la sărbătoarea Corturilor, Ioachim a mers la Templu pentru a aduce daruri lui Dumnezeu, așa cum făcea de fiecare dată. Acolo însă l-a întâmpinat Ruben, unul dintre conducătorii Templului, care i-a spus:

– Nu ți se cuvine să aduci daruri Domnului, de vreme ce nu ai urmași în Israel.

Cuvintele acestea l-au îndurerat pe Ioachim. S-a simțit umilit și neînțeles. Cu inima plină de tristețe, nu s-a mai întors acasă la Ana.

A plecat într-un loc pustiu, departe de oameni. Acolo s-a rugat neîncetat lui Dumnezeu și a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți. În tot acest timp, nădejdea lui nu s-a stins.

„Nu mă voi întoarce acasă, și-a spus el, până când Dumnezeu nu-mi va trimite un semn și nu-mi va arăta voia Sa.”

Astfel, singur în pustie, Ioachim și-a încredințat întreaga durere și nădejde lui Dumnezeu.

La rândul ei, rămasă singură acasă, Ana plângea mult și se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi. Durerea ei era acum și mai mare. Nu suferea doar pentru că nu avea copii, ci și pentru că Ioachim plecase și nu știa dacă se va mai întoarce.

Zilele treceau greu. Ana se simțea copleșită de tristețe. Uneori privea spre cer și Îl întreba pe Dumnezeu de ce îngăduie atâta suferință în viața lor. Cu toate acestea, nu și-a pierdut credința. Chiar și în mijlocul durerii, a continuat să se roage și să nădăjduiască, încredințându-și viața și necazul în mâinile lui Dumnezeu.

Într-o zi, una dintre slujitoarele ei, văzându-i marea tristețe, i-a zis:

– Până când vei tot plânge? Se apropie o mare sărbătoare. Ridică-te, pregătește-te și îmbracă-te frumos, așa cum se cuvine într-o zi de bucurie!

Dar Ana i-a răspuns cu blândețe:

– Cum aş putea să mă bucur, când inima mea este atât de îndurerată?

Totuși, după un timp, Ana s-a ridicat. Și-a spălat fața, și-a schimbat hainele mohorâte și s-a îmbrăcat cu grijă. Spre seară, a coborât în grădină. Acolo a văzut un copac mare

și umbros. S-a așezat sub el și și-a ridicat privirea spre cer. Apoi a început să se roage cu lacrimi:

– Dumnezeu părinților noștri, Tu ai ascultat-o odinioară pe Sarra și i-ai dăruit un fiu la bătrânețe! Privește și spre mine, smerita Ta roabă. Ascultă rugăciunea mea și dăruiește-mi și mie bucuria de a dobândi un copil.

Și astfel, Ana și-a revărsat înaintea lui Dumnezeu întreaga durere, dar și toată nădejdea ei. În timp ce se ruga, Ana și-a aruncat privirea spre ramurile copacului de deasupra ei. Acolo a zărit un cuib de păsări și câțiva pui care își așteptau hrana. Priveliștea i-a umplut inima de și mai multă tristețe.

– Doamne, șopti ea, păsările cerului au pui pe care îi îngrijesc cu dragoste! Toate viețuitoarele primesc la vremea lor bucuria de a avea urmași. Numai eu am rămas fără copii și sunt privită cu dispreț de oameni.

Dar chiar atunci s-a petrecut ceva minunat. Un înger al Domnului s-a arătat înaintea ei. Era Arhanghelul Gavriil, trimisul lui Dumnezeu. Lumina care îl înconjura era atât de strălucitoare, încât Ana a rămas încremenită de uimire.

Îngerul i s-a adresat cu blândețe:

– Ana, Ana, Dumnezeu a auzit rugăciunea ta! Vei avea parte de un copil, iar numele urmașilor tăi va fi cunoscut în toată lumea.

La auzul acestor cuvinte, inima Anei s-a umplut de bucurie și nădejde. După atâția ani de așteptare și lacrimi, Dumnezeu îi trimise răspunsul Său. Era copleșită de uimire. Inima îi bătea cu putere, iar ochii i se umplură de lacrimi de bucurie. Cu multă recunoștință, ea a spus:

– Viu este Domnul, Dumnezeul meu! Dacă voi avea un copil, fie băiat, fie fată, îl voi închina lui Dumnezeu și Îi va sluji toată viața.

În același timp, departe de ea, în pustie, și Ioachim se ruga cu stăruință. Atunci i s-a arătat și lui un înger al Domnului.

– Ioachim, Ioachim, îi zise îngerul, Dumnezeu a auzit rugăciunea ta! Întoarce-te acasă, căci Ana, soția ta, îți va naște un copil.

La auzul acestor cuvinte, toată întristarea lui Ioachim s-a risipit. După zile lungi de post și rugăciune, Dumnezeu îi răspunsese. Cu inima plină de mulțumire și nădejde, el s-a pregătit să se întoarcă acasă. Pe drum, aducea mulțumire lui Dumnezeu pentru vestea minunată pe care o primise. Când s-a apropiat de casă, Ana a simțit în inimă că el se întoarce. A ieșit în întâmpinarea lui și, de îndată ce l-a văzut, a alergat spre el și l-a îmbrățișat cu bucurie.

– Acum știu că Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunile! spuse ea cu ochii plini de lacrimi. El a prefăcut întristarea noastră în bucurie și ne-a dăruit nădejde.

Ioachim și Ana au mulțumit împreună lui Dumnezeu pentru marea Sa bunătate. După multă vreme de așteptare, inimile lor erau din nou pline de pace și de lumină.

Nu după mult timp, s-a împlinit și făgăduința Domnului: Ana aștepta un copil. Astfel începea una dintre cele mai frumoase istorii din lume, pregătită de Dumnezeu cu multe veacuri înainte, ba chiar de dinaintea veacurilor.

